

ELŐSZÓ

Egy pályakezdő, fiatal szakember számára kevés szívmengetőbb érzés létezik annál, mint amikor először meglátja nyomtatásban a nevét egy saját maga által írott tanulmány címe felett. Ez az élmény most megadatik a Szegedi Tudományegyetem hét régészhallgatója számára. Ők voltak azok, akik a 2013-ban Debrecenben rendezett Országos Tudományos Diákköri Konferencián tanszékünket képviselték. Nem is akármilyen eredménnyel: a Régészeti szekcióban egy-egy első és második helyezést (Mihácz-Pálfi Anett, valamint Bíró Gyöngyvér), az Ókortörténeti szekcióban pedig egy harmadik helyezést (Szebenyi Tamás) értek el. Egyáltalán nem kell szégyenkezniük azoknak sem, akik ezúttal nem léphettek fel a képzeletbeli dobogóra (Katona-Kiss Attila, Vadász Emese, Varga Zsuzsanna, Fekete László), hiszen valamennyien kiérlelt, új eredményeket hozó, értékes munkát tettek le az asztalra. Tanáraik szemében ők mindannyian dobogósok. Valamennyiük számára a megmérettetés kiváló alkalom volt a tapasztalatszerzésre, arra, hogy megmutathassák: érett, jól felkészült, csaknem kész kutatóként lépnek választott hivatásuk porondjára. Felkészítő tanáraik (B. Tóth Ágnes, Wolf Mária, Kulcsár Valéria, Révész László) amellet, hogy büszkén szemlélték tanítványaik első szánypróbálgatásait, értékes visszajelzést kaptak arra vonatkozóan is, hogy a legkevésbé sem volt elfecsérelt idő a választott téma kidolgozásával, csiszolásával eltöltött sok-sok óra.

E kötet nem előzmények nélküli. Egy régés-rég lezajlott OTDK verseny akkori szereplői (Gál Éva, Szatmári Imre, Révész László) együtt szerepelhettek tanáraikkal, Trogmayer Ottóval és Fodor Istvánnal az *Acta Antiqua et Archaeologica V. Supplementum* kötetében, 1985-ben. Azon a versenyen valamilyen felsőbb döntés miatt nem osztottak helyezéseket. A résztvevők számára azonban az a kötet mindennél értékeesebb volt. Az ott megjelent tanulmányokat a régészeti szakirodalom azóta is számon tartja, idézi, s hiszem, így fog történni a jelen kötet esetében is. Napóleon óta tudjuk, hogy a marsallbotot mindenki a tarsolyában hordja. Kellő kitartással, szorgalommal, némi szerencsével s a kétségkívül meglévő képességek kibontakoztatásával e kötet ifjú szerzőinek bármelyike a magyar régészettudomány meghatározó személyiségévé válhat. Ki tudja, talán valamelyikük a szegedi Régészeti Tanszék vezetőjeként körmöli majd a sorokat néhány évtized múltán egy hasonló tanulmánykötet előszavaként, hogy akkori, ma még tán meg sem született tanítványai első zsenjeit felvezesse?!

Kívánom, hogy valamennyien megkapják az élettől azt a lehetőséget, hogy hivatásukat gyakorló régészként még sok színvonalas tanulmánnyal és monográfiával örvendeztessék meg kollégáikat s a múlt emlékei iránt érdeklődő nagyközönséget.

Szeged–Budapest, 2013. április 30.

Révész László
tanszékvezető, főszerkesztő